

Με κέντρο τη «Σινάια» (Ρουμανία) κάνουμε μια ενδιαφέρουσα μοτο-εκδρομή στα καθ' ημάς Βαλκάνια (Μάιος 2023)

Άρης Βαγγελάτος

ΜΕΡΟΣ Α΄: Προετοιμασία και εκκίνηση

Μοτο-ταξίδι νάναι, κι όπου νάναι: είχαμε αφήσει κάτι ανεξερεύνητες περιοχές στη Βόρεια Ρουμανία και είπαμε να τις επισκεφτούμε – τελικά φτάσαμε μόνο μέχρι το κέντρο της Ρουμανίας (Βλαχία, νότια της Τρανσυλβανίας)...

Η καθιερωμένη ετήσια μοτο-εκδρομή.

Αυτή τη φορά συμμετείχε η γνωστή τετράδα: Χρήστος (Triumph Tiger 955), Μιχάλης (Suzuki Vstrom 650), Γιάννης (BMW GS 700), Άρης (Honda Varadero 1000).

Υπήρξε μεγάλη αγωνία τις τελευταίες μέρες που προσπαθούσαμε να σχεδιάσουμε/οριστικοποιήσουμε το μοτο-ταξίδι της χρονιάς (2023). Και πώς θα μπορούσε να ήταν διαφορετικά αφού τρία σχεδόν χρόνια τώρα η πανδημία του νέου κορονοϊού μας είχε κλείσει ουσιαστικά «εντός και επί τα αυτά». Όταν λοιπόν στις αρχές της τρέχουσας χρονιάς (2023) δειλά - δειλά αρχίσαμε με κάποια μηνύματα να συζητάμε για την πιθανότητα να επανεκκινήσουμε με στόχο μακρινά μέρη, όλοι μας «σφυρίζαμε αδιάφορα»: κάτι ότι δεν το πολυ-πιστεύαμε, κάτι η ιδρυματοποίηση που μας είχε χτυπήσει κατακούτελα... Έτσι λοιπόν φτάσαμε τέλη του Απριλίου να συζητάμε χαλαρά για το πώς το πού και το πόσο. Ήρθε όμως η μέρα που ο Χρήστος είπε τη μαγική ατάκα: «αν δεν κανονίσουμε οριστική ημερομηνία εγώ θα δυσκολευτώ - θα πρέπει να πάω στην Αγγλία μέσα στο Μάη για τα γενέθλια της εγγονής, διαφορετικά η Κατερίνα ίσαμε που θα με διώξει από το σπίτι». Τότε έγινε κάτι λες και ξύπνησαν όλα απότομα: ο Μιχάλης άμεσα δήλωσε ότι μόνο την πρώτη εβδομάδα του Μαΐου μπορεί να συμμετέχει γιατί μετά στριμώχνεται στη δουλειά. Ο Γιάννης συμφώνησε αμέσως, και εγώ – ποιος με υπολογίζει εμένα... Έτσι, αμέσως - αμέσως, οριστικοποιήθηκε το «πότε»: η πρώτη εβδομάδα του Μαΐου (βάλε μπροστά και κάνα δυο μέρες του Απριλίου...).

Πού θα πάμε όμως; τα προηγούμενα χρόνια – προ covid-19, έχοντας ξεκινήσει τις σχετικές συζητήσεις από τις αρχές της χρονιάς, υπήρχε μια σταδιακή ωρίμανση των προτάσεων.... Φέτος δεν υπήρξε κάτι τέτοιο και έτσι σε συνεργασία κυρίως με το Γιάννη και δευτερευόντως με το Χρήστο, ετοιμάσαμε «στα γρήγορα» μια εκδρομή με επίκεντρο, ή καλύτερα στόχο, την βόρεια Ρουμανία που δεν την είχαμε επισκεφτεί στο παρελθόν. Τα πλεονεκτήματα πολλά: τα χιλιόμετρα σχετικά λίγα, διόδια δεν υπάρχουν για τις μηχανές (τ' ακούτε εκεί στα κέντρα αποφάσεων;;;), έχουμε ξαναπάει στη χώρα και ξέρουμε ότι η ζωή είναι φθηνότερη σε σχέση με μας - το ίδιο και η βενζίνη, και επίσης, έχει αρκετά μέρη να εξερευνησει κανείς... Σε αυτό το πλάνο λοιπόν συμφωνήσαμε άπαντες, αλλά είχαμε ξεχάσει να πάρουμε «δελτίο θυελλωδών ανέμων» (ή διαφορετικά είχαμε ξεχάσει να υπολογίσουμε το «φαινομένο της πεταλούδας»).

Οι μηχανές.

Η προετοιμασία μας, ήταν όπως πάντα χωρισμένη σε περισσότερα του ενός «μοντέλου»: ο Γιάννης έχοντας την πιο καινούργια μηχανή, την οποία μάλιστα δεν πολυκυκλοφορεί μέσα στην πόλη(!), ήταν σχεδόν έτοιμος: άλλαξε λάδια - ξύδια, έκανε και ένα οπτικό έλεγχο, και όλα καλά. Ο Χρήστος που έχει την «γριούλα» του, είχε προγραμματίσει από καιρό ένα καλό service, στο οποίο του υπέδειξαν επιπλέον να αλλάξει και λάστιχα (αν δεν θέλει να αλλάξει

άμεσα το πίσω αμορτισέρ, που ήταν στα όριά του). Έτσι λίγο πριν φύγουμε, είχε κλείσει ραντεβού και για λάστιχα και όλα καλά. Στη δική μου μηχανή, που πλέον έκλεισε την πρώτη εικοσαετία της(!), αποφάσισα να της κάνω ένα καλό service κυρίως για να λύσω και μια μικρή διαρροή λαδιού κάπου στον άξονα του συμπλέκτη. Το service έγινε, το πλήρωσα μάλλον ακριβά, αλλά το πρόβλημα δεν λύθηκε.... Τέλος, ο Μιχάλης, αχ αυτός ο Μιχάλης... Είχε δώσει/δανείσει τη μηχανή σε ένα φίλο του για αρκετό καιρό. Πριν από καμιά 15αριά μέρες του την επέστρεψε, αλλά είχε ξεμείνει από μπαταρία. Πήγαμε να την πάρουμε, τη βάλαμε μπροστά, και στο δρόμο κατάλαβα ότι το πίσω αμορτισέρ είχε μετατραπεί σε «σουμιέ»! ΜΗΝ ΑΝΗΣΥΧΕΙΤΕ, μας διαμήνυσε. Θα την πάω άμεσα για service... Η κατάληξη ήταν αυτή που όλοι περιμέναμε: τρεις μέρες πριν ξεκινήσουμε με παίρνει τηλέφωνο και με ρωτάει που μπορούμε να βρούμε ένα αμορτισέρ.... Ευτυχώς μια γρήγορη αναζήτηση, μας οδήγησε σε ένα μεταχειρισμένο αμορτισέρ, το οποίο του στάλθηκε στο νησί, και ο μάστορας, κατάφερε να το έχει έτοιμο για το πρωί της αναχώρησης (ουφ).

Εξοπλισμός:

Ο εξοπλισμός ήταν αυτός που είχαμε – τελεία. Ο Γιάννης είναι αυτός που συνήθως κάνει κάποια έκπληξη. Έτσι και φέτος θαυμάσαμε το καινούργιο του μπουφάν. Ο Χρήστος και εγώ δεν είχαμε λόγο να αλλάξουμε τα παλιά καλά εξαρτήματα (εγώ είναι αλήθεια είχα πάρει καινούργιο κράνος, αλλά είπα να χρησιμοποιήσω για τελευταία φορά το παλιό...). Ο Μιχάλης... είχε δώσει μπουφάν και κράνος - πού νομίζετε; στον φίλο που του είχε δανείσει και τη μηχανή (λογικό!). Όμως ο εξοπλισμός ΔΕΝ επεστράφη με τη μηχανή και έτσι ο Μιχάλης έψαχνε κράνος, μπουφάν και όλα τα σχετικά, το βράδυ πριν την αναχώρηση. Τελικά βγήκε κερδισμένος γιατί ψάχνοντας στο σπίτι του φίλου, βρήκε ένα κράνος καλύτερο από αυτό που συνήθως χρησιμοποιεί. (Ξέχασα να αναφέρω, πως εγώ είχα βρει και αγοράσα από ένα φίλο μοτοσικλετιστή δυο tank bags, μια που τόσο το δικό μου όσο και του Χρήστου ήταν υπό διάλυση – έτσι κάτι καινούργιο (μεταχειρισμένο) είχαμε και μεις!).

Η εκκίνηση.

Χρήστος, Γιάννης και ο υπογράφων, παίρνουμε εκκίνηση από την πρωτεύουσα. Ο Μιχάλης, ξεκινούσε από το νησί (Κεφαλονιά). Έτσι συμφωνήσαμε να μπούμε Βόρεια Μακεδονία από τη Φλώρινα (Νίκη), με πρώτη συνάντηση κάπου μετά την Κοζάνη (ο Μιχάλης θα αποβιβαζόταν στον Αστακό και στη συνέχεια θα σταματούσε Σιάτιστα – στα πεθερικά...).

Πάμε να λύσουμε, να ξεκινήσουμε....

1^η μέρα: Στόχος η Μπιτόλα (Μοναστήρι) στη Βόρεια Μακεδονία.

Οι «Αθηναίοι» δίνουμε όπως πάντα ραντεβού στα διόδια των Αφιδνών. Φτάνω, πληρώνω και κάνω δεξιά. Ο Χρήστος είναι όπως πάντα στην θέση του, πρώτος από όλους. Μετά τις πρώτες φιλοφρονήσεις, να και ο Γιάννης. Πάμε να ξεκινήσουμε παιδιά: έχω στο μυαλό μου τον καφέ στα Καμένα Βούρλα. Μέχρι εκεί φτάνει η σκέψη μου. Και ίσως και σε μια μερίδα λουκουμάδες!

Η διαδρομή... εθνική. Ο καιρός όμως είναι ωραίος. Δροσούλα τόση που χαίρεσαι το μπουφάν, και ένας ήλιος να σου θυμίζει την άνοιξη που είναι ήδη εδώ. Και την βλέπεις την άνοιξη, παρά την ασφαλτο της Εθνικής. Αλλά κυρίως την μυρίζεις!

Όντας μπροστά στο κομβόι, μόλις φτάνω στα επόμενα διόδια δίνω ένα δεκάευρο για να πληρώσω για όλους και βλέπω την κυρία να βγάζει την αριθμομηχανή για να κάνει τον πολλαπλασιασμό επί τέσσερα και ίσως μετά και την αφαίρεση.... Σίγουρα το έχω ξαναδεί

αυτό. «Ένας – ένας φεύγετε» μας προστάζει (κάτι που θα το ακούμε πλέον σε όλα τα διόδια που πληρώνουμε με τον ίδιο τρόπο).

Βγαίνουμε από την εθνική, στη διασταύρωση για Άγιο Κωνσταντίνο. Καθόλου κίνηση... Μήπως είναι πρωί; Αλλά είναι Σάββατο. Στα Καμένα Βούρλα ο κόσμος είναι πιο πολύς. Κάποιοι λίγοι μάλιστα, ετοιμάζονται να βουτήξουν. Η θάλασσα γαλήνια. Καθόμαστε και παραγγέλνουμε. Ο ελληνικός υπέροχος. Το ίδιο και οι λουκουμάδες... και ξεκινάμε τη συζήτηση... Ξεχάσαμε να πούμε στο Δημήτρη... Αφού μέχρι προχθές δεν ξέραμε αν θα φύγουμε. Μήπως έχουμε ξεχάσει κάτι; Κάποιος να στείλει ένα μήνυμα στο Μιχάλη. Είναι στο πλοίο για Αστακό – πάλι καλά!

Άντε να προχωράμε. Θα πάμε μέσω Λαμίας – Τρικάλων, κτλ. Μέχρι τη Λαμία ακολουθούμε τον παλιό δρόμο. Μπερδευόμαστε λίγο στη Λαμία (μην περιμένετε ότι έχουμε τίποτε GPS/κινητά στο ταμπλό... είμαστε την παλιάς σχολής – έχε χάρη που ξεχάσα και το στήριγμα του κινητού... αλλά ούτε ο Γιάννης το σκέφτηκε!).

Τελικά χάρη στο Γιάννη που θυμάται το μέρος από το γάμο ενός φίλου του.... Βγαίνουμε στη σωστή έξοδο για Δομοκό... Κάποια στιγμή θα ανοίξει και ο καινούργιος δρόμος από τη Λαμία. Προς το παρόν από Ξυνιάδα και μετά, μπορεί κανείς να πάρει την νέα εθνική οδό. Όμορφη διαδρομή, καλή άσφαλτος. Μετά από λίγο, στα αριστερά βλέπουμε και την τεχνητή

λίμνη του Σμοκώβου. Ο δρόμος φτάνει έτσι, μέχρι τα Τρίκαλα και σταματάει εκεί... Έχουν βέβαια προλάβει να βάλουν και διόδια έτσι για να μην ... πιανόμαστε. Έχουμε στο νου μας μήπως κάνουμε καμιά στάση για καφέ, αλλά δε βλέπουμε κάτι πολύ ενδιαφέρον. Έτσι μετά τη Καλαμπάκα, παίρνουμε το δρόμο για Γρεβενά! Αυτή η διαδρομή είναι καταπληκτική. Όμορφη φύση, ανθισμένη, καλή

άσφαλτος, λίγη κίνηση. Φυσικά ούτε λόγος να μη σταματήσουμε στο Βενέτικο για φωτογραφία. Εκεί σταματάει όλος ο κόσμος που περνάει από εδώ και έτσι πιάνουμε κουβέντα με κάποιους Σλοβένους συνοδοιπόρους. Με δύο BMW και μιας κάποιας ηλικίας (ποιος μιλάει...), γυρνάνε από Τουρκία! Είναι μέλη της λέσχης BMW Σλοβενίας και δίνουν ένα σχετικό ενθύμιο στον μόνο BMWδάκια της παρέας – τον Γιάννη.

Από Βενέτικο, η Εγνατία είναι πλέον κοντά και έτσι μπαίνουμε με κατεύθυνση την Κοζάνη. Κοντά στην Πτολεμαΐδα, στάση για τηλέφωνο στο Μιχάλη. Είναι Σιάτιστα. Ο Χρήστος που γεννήθηκε σ αυτά τα μέρη, μας εξηγεί για τα ορυχεία που δούλευε για χρόνια ο πατέρας του. Από εκείνη τη γενιά δεν έχει μείνει κανείς αναφέρει - «έφυγαν» όλοι με καρκίνο! Λέμε του Μιχάλη ότι κατευθυνόμαστε για Φλώρινα, και όπου βρούμε θα σταματήσουμε για καφέ για να μας προλάβει! Μέχρι όμως τη Φλώρινα, δεν υπάρχει τίποτε που να μπορείς να

σταθείς! Άσε που ο καιρός έχει βαρύνει και μας προΐδεάζει για καμμιά μπόρα. Εν τέλει φτάνουμε στεγνοί στη Φλώρινα και μπαίνουμε στην πόλη. Σταματάμε μάλλον στο χειρότερο καφέ που θα μπορούσαμε, αφού κάνουμε μια γρήγορη επόπτευση του χώρου. Εγώ αναλαμβάνω να εξηγήσω στο Μιχάλη που είμαστε. Και ευτυχώς σε λίγο έρχεται και το τέταρτο μέλος της παρέας. Αγκαλιές φιλιά. Από το διπλανό τραπέζι μας πιάνει κουβέντα ο «Τζίμης». Παλιός αγωνιζόμενος στις πίστες της Ελλάδας, και ακόμα μηχανόβιος. Συζητάμε για λίγο, θυμάται τα χρόνια που έτρεχε, μας κοιτάει μάλλον με μια κάποια ζήλια, και μας εύχεται καλό ταξίδι!

Ξεκινάμε για Νίκη. Τα χωριά φτωχικά. Παρατηρώ ένα χωριό με το όνομα «Νέος Καύκασος». Διαβάζω μετά στην Βικιπαιδεία: «Ο Νέος Καύκασος ιδρύθηκε από [Πόντιους](#) μετά τη διαφυγή τους από την πόλη του [Καρς](#) στον Καύκασο, η οποία στο τέλος έγινε τουρκική το 1921, εξ ου και το όνομα του χωριού "Νέος Καύκασος"». Έχουμε περάσει από τον Καύκασο παλιότερα. Μακάρι να μπορούσαμε να ξαναπάμε.

Βρίσκουμε τα σύνορα, οι Έλληνες αστυνομικοί μας χαιρετάνε. Στην πλευρά της Β. Μακεδονίας έχει μια μικρή ουρά, και εκμεταλλευόμαστε την ευκαιρία να φωτογραφίσουμε ένα φασιανό που κάνει βόλτα στη «νεκρή ζώνη». Ο αστυνόμος που ελέγχει από την πλευρά της Β. Μακεδονίας με ρωτάει που πάμε, και του απαντάω «στη χώρα σας». Να περάσετε καλά μου λέει στα Ελληνικά.

Είμαστε πλέον στο «εξωτερικό». Κανείς μας όμως δεν έχει συνειδητοποιήσει πόσο κοντά είναι η Μπιτόλα. Πράγματι, σε καμμιά 15αριά χιλιόμετρα και μέσω ενός κακού δρόμου, φτάνουμε στον προορισμό μας. Κάνουμε κι εδώ μια γρήγορη επόπτευση του χώρου και σταματάμε για να ψάξουμε που θα μείνουμε. Εγώ με το Γιάννη αναλαμβάνουμε να κάνουμε ένα «γύρο». Λίγο πιο μετά, ακούμε Ελληνικά και πιάνουμε κουβέντα με μια οικογένεια από Ελλάδα που ψάχνει κι αυτή. Μας κατατοπίζουν λίγο και μας δίνουν και κάποιες συμβουλές. Είναι από Φλώρινα και έρχονται συχνά. Αποφασίζουμε να πάμε σε μια από τις προτάσεις τους. Είναι ένα ξενοδοχείο με εστιατόριο στο ισόγειο. Ρωτάμε μια κοπέλα για δυο δίκλινα και μας λέει ότι έχουν. Το κόστος είναι 65€ και για τα δύο. Όταν έρχεται το αφεντικό το κόστος αυτόματα ανεβαίνει στα 80€. Άλλα είπαμε του λέω... Σηκώνει τους ώμους. Ο Μιχάλης βγάζει ήδη να πληρώσει... Πάμε να ξεκουραστούμε. Τα δωμάτια αποδεκτά. Βγαίνουμε στην πόλη για βόλτα και φαγητό, είναι όμορφα. Μου θυμίζει λίγο τη Νις της Σερβίας. Αρκετοί Έλληνες. Πολλοί νέοι. Δυσκολευόμαστε να βρούμε εστιατόριο! Τελικά καθόμαστε σε ένα μεγάλο που φιλοξενεί και το γλέντι ενός γάμου. Κροζο το όνομά του. Καλό το φαγητό αλλά και ο λογαριασμός που φτάνει στα 100€. Φυσικά αποδείξεις πουθενά – καλά τι λέω τώρα. Καλό βράδυ!

2^η μέρα: Πάμε για Vidin (Βιδίνιο) στη Βουλγαρία.

Κυριακή. Ξυπνάω πρωί και ελέγχω τον καιρό: λίγα άσπρα σύννεφα διακρίνονται μόνο! Τρώμε πρωινό στο ξενοδοχείο (σου φέρνουν ένα χαρτί με δύο επιλογές που πρέπει να διαλέξεις την μία... είχε ενδιαφέρον). Ετοιμαζόμαστε και αναχωρούμε χαλαρά με ζέστη (αφού παθαίνουμε ένα μικρό κάζο, μη βρίσκοντας τα κλειδιά της αλυσίδας του Γιάννη – κάποιος αυτοματισμοί έχουν χαλάσει στο μυαλό μας). Ο δρόμος ψιλοχάλια. Η κατεύθυνση είναι προς Σκόπια για να πιάσουμε τον εθνικό δρόμο που οδηγεί βόρεια. Να αναφέρω εδώ ότι η αρχική στόχευση να έχουμε φτάσει ακόμα πιο ψηλά την πρώτη μέρα, φυσικά και δεν πραγματοποιήθηκε, οπότε το πρόγραμμα πλέον μπήκε στη λογική του «πάμε κι όπου βγει», ή σχεδόν έτσι. Σταματάμε σε ένα αδιάφορο βενζινάδικο για υγρά... Δυο αξιοσημείωτα: βλέπουμε ένα κάρο που το σέρνει ένα άλογο να προχωρά χαλαρά στο δρόμο (κάθε φορά μας εντυπωσιάζει το γεγονός, όταν συμβαίνει σε δρόμο με πυκνή κυκλοφορία). Και εκεί που παρατηρώ τις μηχανές βλέπω το μπροστινό λάστιχο του Χρήστου να έχει χάσει αέρα. Καινούργια λάστιχα, παραπονιέται ο Χρήστος. Κοιτάμε για «αέρα» στο βενζινάδικο, πουθενά: ΔΕΝ ΕΧΕΙ (!). Και τότε ο Γιάννης, ανοίγει το τσαντάκι με τα θαύματα... και βγάζει ένα εργαλείο μικρό σαν την παλάμη μου. Κάτσε να δούμε αν δουλεύει, αναφωνεί. Είναι ένα μίνι κομπρεσεράκι, με αυτόνομη (επαναφορτιζόμενη) μπαταρία, που έχει πάνω και ένδειξη πίεσης! Και κάνει δουλειά! Πράγματι έχει χάσει λίγο αέρα το λάστιχο και σε λιγότερο από λεπτό το φέρνει στα ίσια του. Ο tempora o mores.

Ο δρόμος σιγά σιγά φτιάχνει και γίνεται και πιο όμορφος. Ανεβαίνει ψηλά σε μια πλαγιά με ωραία θέα και όμορφη διαδρομή γεμάτη στροφιλικία. Πιάνουμε την «εθνική» και έξω από τα Σκόπια η βροχή είναι αριστερά μας, τόσο κοντά που τη μυρίζουμε και μοιάζει να μας κυνηγά! Τρέχουμε να προλάβουμε και περνώντας το Κουμάνοβο, παίρνουμε μια ανάσα. Στα σύνορα όμως με τη Σερβία μας καθυστερούν. Μια μικρή ψιχάλα αλλά η βροχή δεν έρχεται. Φεύγουμε με κατεύθυνση τη Νις. Γνωστή διαδρομή που είναι πλέον εθνική οδός – πού είναι εκείνο το καταπληκτικό φαράγγι... Δίνουμε την υπόσχεση κάποια στιγμή να επιστρέψουμε από τον παλιό καλό δρόμο... Περνάμε έξω από την (αγαπημένη) Νις, και παίρνουμε κατεύθυνση για Σόφια. Σταματάμε για βενζίνη και ανασυγκρότηση. Παρατήρηση πρώτη: το κόστος της βενζίνης είναι (και θα είναι σε όλη την εκδρομή) από λίγο έως πολύ φθηνότερο από αυτό που έχουμε στην Ελλάδα. Παρατήρηση δεύτερη: τα βενζινάδικα,

ειδικά στη Σερβία, τα χαιρέσαι: έχουν ωραίους χώρους, καλό καφέ, και συνήθως και κάτι καλό να τσιμπήσεις. Ενώσω πίνουμε τον καφέ, παρατηρούμε μια BMW touring που καταφθάνει με ένα ζευγάρι επάνω. Σταματάει δίπλα στην μάνικα, ο άντρας βάζει βενζίνη και όσο πάει μέσα να πληρώσει, η καλλιτυχός νεαρά, παίρνει το λάστιχο και καθαρίζει με προσοχή το φαίρινγκ (ανεμοθώρακα...) της μοτοσυκλέτας! Κοιταζόμαστε και κάνουμε τα απαραίτητα σεξιστικά σχόλια – ευτυχώς είμαστε μόνοι μας. Φεύγοντας μας χαιρετάνε, και ανταποδίδουμε χαμογελώντας.

Μετά από λίγα χιλιόμετρα, αφήνουμε την εθνική και παίρνουμε τον E35 με κατεύθυνση βόρεια. Στενός αλλά όμορφος δρόμος, επαρχιακός, με καλή άσφαλτο. Μας πιάνει λίγη βροχή αλλά δεν μασάμε... Τα χιλιόμετρα όμως για άλλη μια μέρα δεν «βγαίνουν». Στα σύνορα Σερβίας - Βουλγαρίας δεν περνά ΚΑΝΕΝΑΣ!. Παράξενο μας φαίνεται. Ίσως γι' αυτό καθυστερεί να έρθει και ο μοναδικός υπάλληλος που φαίνεται να είναι εκεί. Περνάμε ευτυχώς χωρίς πρόβλημα και μπαίνουμε Βουλγαρία. Ο δρόμος και εδώ φιλοχάλια, με πολλές

λακκούβες. Έχουμε προσανατολιστεί να διανυκτερεύσουμε στο [Vidin](#). Δεν έχουμε διαβάσει κάτι ιδιαίτερο, αλλά μας προσελκύει το γεγονός ότι είναι χτισμένο στις όχθες του Δούναβη, και ότι έχει τη φήμη ότι παράγει καλό κρασί.

Μπαίνουμε στο Vidin, ψιλοχανόμαστε, βρίσκουμε το όμορφο κάστρο, μπαίνουμε μέσα και φτάνουμε σε μια μεγάλη πλατεία. Ξενοδοχείο! Στάση για ερώτημα: 65€ το δίκλινο (καταλαβαίνω εγώ...). Μας φαίνεται λίγο ακριβά, αλλά ο ξενοδόχος μας κοιτάει με βλέμμα που λέει «πάλι εδώ θα έρθετε...». Πράγματι, ψάχνουμε καμμιά ώρα και όλα γεμάτα! Στο ένα γίνεται ένας γάμος, στο άλλο δεν έχει δωμάτιο, στο τρίτο δεν βρίσκουμε κανένα να ρωτήσουμε και επιστρέφουμε στο αρχικό! Τον βλέπω και του λέω: τελικά συμφωνήσαμε... ΟΚ μας λέει. Αν θέλετε να πληρώσετε τώρα, είναι 65€ για όλους (!). Πες το βρε αδερφέ... Αφήνουμε τις μηχανές (εγώ πάω να βάλω μπροστά αλλά τζίφος: φαίνεται να μη δίνει ρεύμα – το αφήνουμε για να το δούμε την επαύριον, αρκετά για σήμερα). Τακτοποιούμαστε και κατεβαίνουμε - παραδίπλα έχουμε τσεκάρει ένα φαγάδικο. Είναι περασμένη η ώρα αλλά μας εξυπηρετούν. Το φαγητό καλό. Μαζί πίνουμε και τις μπύρες μας και χαλαρώνουμε. Πληρώνουμε 65€ και μας φαίνεται μάλλον φθηνά σε σχέση με το χθεσινό. Για να χωνέψουμε αποφασίζουμε να δούμε το Δούναβη, έστω και μέσα στο σκοτάδι. Δεν είναι μακριά! Δεν υπάρχει όμως άνθρωπος. Κάνουμε μια βόλτα και παρατηρούμε κάτι μεγάλες σιδερένιες πόρτες («ξαπλωμένες» κάτω), κατά μήκος της όχθης του ποταμού, μάλλον για την περίπτωση που αρχίσει να ανεβαίνει η στάθμη - μια πρώτη αντιπλημμυρική προστασία; Αλλά που είναι ο κόσμος; Δεν υπάρχει άνθρωπος. Πλησιάζουν βέβαια μεσάνυχτα. Μας αποζημιώνει το όμορφο φεγγάρι και επιστρέφουμε και μεις για ξεκούραση, γιατί (και) αύριο έχουμε αρκετό δρόμο.

[Δες το Μέρος Β΄](#)